

РЕШЕНИЕ

№ 1465

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10096** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. Т. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. И. Ю., срещу решение № 1267 от 11.04.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19^{-ти} с-в по НАХД № 18128 по описа за 2021 г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени нарушения на процесуалния и на материалния закон. Поддържа, че обжалваното решение е постановено при погрешно установена фактическа обстановка, с оглед на което съдът достигнал до неправилен извод за извършено, от страна на касатора, нарушение на ЗДвП. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №19-4332-023657 от 14.11.2019 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“. Претендира разноски.

В съдебно заседание, страните не се явяват и не изпращат процесуални представители.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок, по чл. 211, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С НП №19-4332-023657/14.11.2019 г. на касатора Р. Т. Н., на основание чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 400 (четирисотин) лева.

С процесния съдебен акт е потвърдено НП №19-4332-023657/14.11.2019 г.

За да постанови този правен резултат, районният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното от фактическа страна:

НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган, оправомощен със заповед № 8121К-13180/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил връчен при отказ. Установено е, че както АУАН, така и НП, съдържат датата, часът и мястото на нарушението, посоката на движение на управлявания от Н. автомобил, а извършеното нарушение е описано както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Тези обстоятелства, според районния съд, са напълно достатъчни за нарушителя, за да разбере кое негово поведение е квалифицирано като административно нарушение и да организира адекватно защитата си. Посочено е също, че АУАН е съставен в срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН, а именно на датата, на която е било реализирано и установено нарушението - 19.10.2019 г. Прието е, че НП е издадено в посочения срок в разпоредбата на чл.34, ал.3 от ЗАНН, а именно на 14.11.2019 г., т.е. в шестмесечния срок от съставянето на АУАН на 19.10.2019 г. Въз основа на събраните писмени и устни доказателства, районният съд приел за доказани по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите така, както са установени от СРС, 19^{-ти} с-в:

На 19.10.2019 г., около 01:45 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], касаторът Н. управлявал лек автомобил марка „БМВ -316 И“ с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , като при извършената проверка на [улица] било установило, че автомобилът е без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, както и, че същият е собственост на друго лице. От приложена справка от Гаранционен фонд за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ относно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС] било видно, че няма валидна такава към дата 04.11.2019 г. Разпитан, в качеството на свидетел, актосъставителят К. потвърждава констатациите в акта, като посочва, че се касае за управляван от касатора, в качеството му на неправоспособен водач, автомобил – собственост на трето лице, за който при справка било установено, че към момента на проверката нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Установено било също, че в съставения от мл. автоконтрольор АУАН

нямало вписани писмени възражения, като такива не били депозиращи и на по-късен етап, в предвидения от закона срок.

Горните факти не се оспорват от касатора и са установени с приетите по делото писмени и гласни доказателства.

Застраховката „Гражданска отговорност“ е задължителна застраховка, съгласно чл.483, ал.1 КЗ. В цитираната разпоредба (т.1) е предвидено, че договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение. Това задължение не изключва възможността и всяко друго лице, различно от собственика на моторното превозно средство, да сключи застрахователния договор. Този извод се налага и от санкционната норма на чл.638, ал.3 КЗ, според която лице, което не е собственик и управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се наказва с глоба от 400 лева.

В конкретния случай безспорно е установено по делото, че в посочените в АУАН ден и час касаторът е управлявал МПС - собственост на трето лице, за което е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Съдът намира, че след като Н. е управлявал процесното МПС, то преди да започне да го управлява е бил длъжен да се убеди дали е имало сключена за него валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което той не е сторил. Изискванията на закона са ясни – преди да предприеме управлението на МПС, водачът е длъжен да се увери, че по отношение на него има сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и да носи със себе си документ за наличието на такава застраховка.

Между описанието на нарушението в АУАН и в НП съществува пълно единство, като не е накърнено правото на защита на наказаното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си срещу него.

Правилно е приложена санкционната разпоредба на чл.638, ал.3 КТ, която предвижда административно наказание „глоба“, в точно установен размер от 400 (четиристотин) лева.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че въззивният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София - град, XX^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1267 от 11.04.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19^{-ти} с-в по НАХД № 18128 по описа за 2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

